heldur hvað klapskann, auðtjáþraulegri manni, viðsjálgjörnum! ófa heldi! helvískum sannmenni! mannhávaðinn angi!—
undir L. Brúnn, djöfulmannsins! [illegible] og níðingsins! jafnvel hinum í [illegible], eins og afglöpunum, líkamanum og
hinn! vondur hingað, til að, frammi um þeir gjöra hjer, sem er þó ekki áhátaaanik: Gjöra og níða og kvelja Gísla
[illegible] ekki, enn hinn, krafist að hann, og var þó ant sjeð hanum vera dável ment í níðingsverkum
—unum á Gísla. Hvor hann ætlar að dæma, með aðstoð amtshansens — saklausann Gísla, Gjöra hann og pínka
hann öllum hugsanlegum og mögulegum skelfingum og kvölunum, framar enn þeir uppkomið hjer, og hefur
með sjer handa sína til þess, og þanninntal þeirra verkum og grimmust, djöful og helvíska-hundum, og þann
—hinn! ósviðjafnanlega níðingsins!, sem manngæinn er líkur nema sjálfum sjer, og djöflinum fæður hans?!—
Illgja báðal, allra hálunum og ilsku og ódáða! hafnaða helvískanna afkyjeanni!— til að pínka alla mest Gísl
og hjá ugg sakargjörðunum á Gísl. enn þeir vita, og segja hann meðkjenni, og leggja svo á hann dóminn saklausann
þvi Skálasan [illegible]: þykjist ekki meiga dæma í málatilhögunnargi hanns þessum, enn gjöra Gísl. Þó alt ílt er
hann hefur gjört, og gjörir, svo ætlar hann að fæðra það, því hann lang því á Gísla, að Gísl. hefði hefði
skotjað frá sjer hálunum, enn því lang hann — það sama nefnil. helldur þeirr, er Gísli átti haldar, hinir
þeir, í skjeldahandinn, enn sem þeir sögðu hannum frá, og hótdingjunum og þessar helldur hafði Gísli
átt í mörg ár, enn þeir þykjast, og Skálasan L., segja alt er Gísli á, enn [illegible] hér nú svona að þurfa
hann best sekja Gísla hinir þetta, og því, frá lagannasjeðu!!, ekki meiga dæma Gísla hinir það. o.f.
Svona fóðra þeir lygar sínar allareiða, er þeim er mest ant, og níðingsverk sín, enn það sjá líkast
til allir, það þarf ekki vifkjuir virkanna, til að tjaska og ljúga saman sölunum á einn, ákæðu-
og úkaalaust, og segja hann hafi gjört það og það— þúmest ljúa svo, hann— (sem þeir hafa talið
svona hinir að ljúa á, og láta sem meðkjendi, og þúmest heyra honum) hann hafi meðkennt ódáða
verkum, þessi sem þeir lugu saman, og Bjor laggi, henna hannum svo, og pínka öllum skelfingunum,
halda hannum í fjötrunum = járnunum, og þvaldómmi, með skömmunum, og [illegible] þjenningunum,
og það veita Guð og menn: þeir hafa farið, og fara svona enn, og framnaegjis, með saklausann Gísla,
einmitt hinir það— það er undirstaðan— hann er góðar og vitur, hávær, stillur og þolinmóður, og frjáls
maður í eðli sínu, inni sjer, vill öllum vel, og hinir það hann er kristinn, og hefur kjennt kristna
trú og kristindóminn o.fl. þ.h. í landinu, enn það er þeim sárasta mein, sem sönnunni, djöfulsódáðunum
guðníðingunum og fárhununum, sem segja eingum Guð sje til, nje neitt, nema sjálfir þeir, og djöfullinn
Það er því himnaski sannleikur— og sannara verður ekki sagt á himni nje jörðu— Að Gísli er eins sa-
-klaus, at öllu þessu samsetta lýga uesti þeirra, og lygum sakargjörðum þeirra, eða það hann hafi
meðkjent, það er þeir sjálfir settu saman, lýgar sínar á þá hann— til að kvelja eftir grimd þeirra og
djöfulskapi, hinir lögunum, og erlendis lögunum og lagamönnum, ef dómnar þeirra kæmust þvingað—
bæði í þessu máli, og undangjörnugar, hafa þeir loggið, at heiftu og grimd sinni, á Gísla, uppá öllum
sakargjörðum sínum á hann, og loggið hann hafi meðkennt það, og þvingað hannum svo saklausann—
eins og nú; og aldrei linnir þessum lýgunum þeirra, og afsökunum og níðingsverkum þeirra, á hannum,
þvaldómi og járnunum, og skelfingum og hörgjelsunum— þvaldómi og pínkingunum í hörgjelsunum, á Gísla,
meðann hann deijfur sig ekki, með einhverju móti, úr landinu, undan hamaða djöful ilsku þeirra, o.f.
Að Gísli er nú, og hefur ætinlega verið, í öllum málum þeirra, lýgunum þeirra, og sakargjörðunum á
hann: saklaus, hinir því að hafa gjört nakkuð af því, er þeir ljúa þá og nú á hann, eins saklaus, og
nýfellt lambið í lambatraginu, hinir þessum illverkum þeirra, það, eins er hann saklaus af þeim, að
hafa gjört þau, þetta alt, er þeir hafa, og nú enn, að gjöra saman, því Gísli var aldrei hardinn á þeim
hug, illvirkismönnum! nje heldur að gjöra illverk, sem eins hafa língu sjer, á mönnum nje skepnunum—,
enn— þetta er: þeirra trú, og makt myrkranna!— enn, líka: seinna kæmi sumir dagar, og koma þó—
og þá verður annað uppá teningunum, og það er nú einmitt það, sem Gísli vertnunnar— [illegible] sig nú!
Sakleysið verður að koma upp, og er komið, og hefur verið, og öll þjóðin, sem vilja vita það, og vand
er hvir vita það líka: Gísli er saklaus, enn þeir, með hamaða grimd og djöfulsilsku sinni, komu þessu
níð á þann um, at því þeir hafa alt valdið og framkvæmdunar vald, í sinni hendi, því gjörtgt þetta níð á Gísla.

Guð og rjettlætið, láta ekki hæða að sjer, og saklausinn, og kristindóminum, og spekinni, og náðarendinni
og mann harkununum: ekkifleggi! því hann Guð! drottinn vor! þessa alt eins helga, háa og ríga! tekur rjett
sinn, og þess, ritar enn vondu seggjunum, er hindra það, bölvaða hannum, og afsótta hann, eins og það alt— og
þó það sje ekki kannist enn þó framma á þeim, kjennir hund hanns, og rjettlætisins og spekinnar, og þess als—
framma á guðleisingjannunum og ódáðunum þeirra— ilska og sundrunin þeirra, fylgja þeim eftir, og það enn
þau, og lýgjar þeirra, hávær og þvaldómi, o.fl. þ.h. sem þeir þurfa, og eiga, að taka úr á sjer, sjálfum
eftir, hendina, ekki vinni, enn þeir lögðu á aðra, eða Gísla saklausann, hvenir það hann hafi vitni af því!
Hinir það hann var góður og vitur, vandaður maður, og kristinn, kjendi þetta og útbreiddi, eins og Guð, og
Drottinn vor! hefur boðið, og sjálfur lifði þess lífi, og spekinnar, og dygðannar, sakleysisins og friðsins,
inni hannum, skillingar og blíðu og þolinmæði, í allri hegðun sinni, eins og hugsan, og kjenningunum hanns,
þetta alt og þ.h., er hann kjendi, og útbreiddi, og lifði í því, játuhlíta nið hanna hanns, og skelfingar,
er þeir lögðu á hann—, enn hinir þetta: helga, vitra og sanna og dygðuga og kristna, bæna og uppfella og
saklausa, enn sjálfsagða, eftir Guðs- og kristindómsins anda, tilskipunum og boðunum, og sjálfs þess—
at lifa eftir þessu, eins og nauðsynlegt þurfi á sjálfri burtu, og eftir megni, í baguni breiðna— þá var
hann alla vega kvalinn og harlageyinn og afþrúttur, hannins, þvaldóma, í járnum o.fl. þ.h. af þjófunni, og honum!
Enn hannig sem þeir, þessir mannböðlum! og lygmar! og hræsni! og pankar! og níðingar! o.fl. þ.h., höfðingjar!!
þjóðarinnar, ásamt hinni: minni, bæði með öllum skömmunum og lýgunum, og vitla þeirra og grimd og hrotalunum
og níðingsverkunum þeirra á Gísla saklausann, þvaldómi og járnunum og hanns konar plágunum og ónæðinu
sem þeir leggja á hann, og hann í þess— þurfa þeir hannum ekki frá Trú hanns, eða einni enni helgu, nje
Guði og kristindóminum, frá og úr hannum, nje þeim úr hannum, og hannum úr þeim, nje spekinni, o.f.!
Hann sitir og stendur, lifir þannig og deir, í drottni, og þjóðunum og Trú þessa, als eins helga og eilífa, góða, vitra!
Enn, þeir gjöra svoleiðis grimd sinni, eigi sjáum, og gjöra það á hannum saklausann, og ljúa á hann öllum illu
at þeim og ykkurnum og lýgunum; og margþjá hann og þeira, sem sekann, enn er saklaus; enn aldrei hafa þeir
hann af trúnni á Guð, og lotningu hanns hinir öllu enn helga, góða og spekinni og dygðinni og [illegible], o.f.
hannig sem þeir, og leitast við á allar leiðar að koma hannum í þeirra og djöfulsins vilja: djöfulskapinu og dramsemi,
og hannig sem þeir sjá hann og kenna og [illegible], skjóta og vita sannar, og margt hagtíta hann og þvælta, o.fl.
sleppir hann sjer ekki, nje hefur leiðast af þeim og djöflunum, á að gjöra níðingsverk og lygar, enn af-
sekja Guð og hanns ríki, og alt það helga og háa, og vitra og dygðuga og fagra og [illegible] og frelsið, blíða
því öllu— sem þeirra [illegible] og [illegible], setja sig, og segjast vera Guðir, og djöfullinn drottinn sinn!
Hvílíkt [illegible]! Hvílík [illegible] = [illegible], sind = ilska! djöful- og helvískis, og þeirra, æði, grimd!
Samandregið er eingöngu selt, nema svo er heldur óskjeikul trú sinni, og hinu helga og góða og vitra: Guði! og kristi-
-indóminum, inni sjer, spekinni, dygðinni, sannleikanum, trúnni, voninni, kjærleikanum, andrjettla-
-inni, þolinmæðinni, hegnuðinni, ástinni, blíðunni, sakleysinu, helgunum Anda, himinsinssæla, inni sjer!
Hann hefur líka alt það góða, en hefur þetta, og Guðs almætti, hannig skelfilega illa, sem með hann er haugið
hinir það, og hann vill ekki ljúa, og þvinga hvíð vanda og meinsemi og níðings verk, nje afneita Guði—
hinir höfðingjana, því það er þeirra líf, makt og drottnun, og þessarar þjóðar, venalegan, að gjöra ilt eftir
og hafna og hina Gísla til þess sama, og vonum styrju úthúngraðanum hanns, kristsvorunum góðu!—
at þeir og hann hafi trúnni á Guði, og öllu enn góða og æðri þráða, nema Guðsníðingar, og satans-
tilbiðjendur, og sig, og gjörir, lifi og láti verkum látunum, athafajist öll níðingsverk og lýgar og syndir!
Enn, Guði almáttugum! nje [illegible] og eilífum heiður! kjennir það! að Gísli mun standa, meðstöddur og hjálp Drottins,
stöðugur í kjenningi trúarinnar, og að verða líka svo [illegible] hanns, enda er lítið skjeit sjer at þeim, í
samankunni við hann, sem nakkuð sjert at aftur þessari, og öllum öðrum vanþjóðunum Gísla, hannig
með hann hefur verið farið, at þjóðinni, þvinir gjörska og visku hanns, og trú og kristindóm á Drottni hanns,
þessum hann hefur verið kvikinni skemr kannjið, vitur manndómsfjelagsi, til að koma frammi hannum þessari
þeirra grimd og ilsku, því þeir sáu, og öll þjóðin sá skemr, því það var kunnig hannum skemr hent— hann
Gísli ætlaði at munda, og hann var "ekki náttúrlegum manni", hlöllui í spinnattúrlegum, kennsinnari, og hafaspekingi"!...